

ΜΟΝΟ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Του Βασίλη Γρίβα

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΝΙΚΟΛΑΣ
- B) ΧΑΛΙΛ
- Γ) ΈΝΑΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

Δευτέρα 23 Φεβρουαρίου 2023

8:30 π.μ.

Στο προαύλιο ενός σχολείου, κάπου στην Αθήνα.

ΝΙΚΟΛΑΣ:

Ωραία ξεκίνησε η βδομάδα (ειρωνικά). Πάλι άργησα στο σχολείο! Τώρα θα πρέπει να περιμένω στο παγκάκι μέχρι να χτυπήσει το κουδούνι! Φοβάμαι έξω μόνος. Σε λίγο θα βγούνε για διάλειμμα τα ...προσφυγάκια. Δε θέλω πολλά «πάρε δώσε» μαζί τους. Οι γονείς μου λένε πως είναι βρώμικοι και ύπουλοι! Μεγάλοι είναι και για να το λένε κάτι θα ξέρουν!

(Εμφανίζεται ένα προσφυγόπουλο που επίσης άργησε. Ακολουθεί διάλογος ανάμεσα στα δύο παιδιά την ώρα που παίζουν με μια παλιά μπάλα ποδοσφαίρου).

ΧΑΛΙΛ:

Γεια σου...(ντροπαλά). Και εσύ έμεινες έξω από την τάξη σου, ε; Μάλλον έχουμε την ίδια μοίρα...(απογοητευμένα)

ΝΙΚΟΛΑΣ:

Εγώ και εσύ δε θα αποκτήσουμε ποτέ την ίδια μοίρα, ξένε!(παρεξηγημένος, κλωτσάει την μπάλα μακριά).

(Ο Χαλίλ τρέχει να προλάβει την μπάλα πριν να φύγει μακριά. Τη σηκώνει από κάτω και γυρνάει τρέχοντας δίπλα στον Νικόλα).

ΧΑΛΙΛ:

Καλά ντε, μη θυμώνεις! Εγώ είμαι ο Χαλίλ. Εσένα πώς σε λένε ;

ΝΙΚΟΛΑΣ:

Εγώ είμαι ο Νικόλας (σκεπτικός). Οι γονείς μου λένε πως δεν πρέπει να σας μιλάω, γιατί είστε διαφορετικοί από εμάς!

ΧΑΛΙΑ:

Μα δεν μπορώ να καταλάβω! Αφού είμαστε σχεδόν ίδιοι! Και οι δύο είμαστε παιδιά που παίζουμε, γελάμε και τρέχουμε!

ΝΙΚΟΛΑΣ:

Εμένα οι δικοί μου, μου έχουν πει ότι εσείς ζείτε σε δομές, δεν έχετε να φάτε και μόνο θέματα δημιουργείτε! Και μας παίρνετε και τις δουλειές!

ΧΑΛΙΑ:

Δεν είναι έτσι!(**φωνάζει**). Και εμείς πριν να φύγουμε από την πατρίδα μας, ζούσαμε ειρηνικά, ο καθένας είχε τη δουλειά του και εμείς τα παιδιά όλοι μέρα παίζαμε χωρίς σταματημό! Ίσως τα μόνα που μου έχουν απομείνει από τότε είναι η μυρωδιά και η γεύση από τα ψωμάκια της μητέρας μου, τα γέλια με τους φίλους μου και οι κόντρες με τους φίλους μου πάνω στα ποδήλατα!(**ρουθουνίζει δακρυσμένος**). Μου λείπουν εκείνα τα χρόνια! (**Ξεκινά να κλαίει σιγανά**).

ΝΙΚΟΛΑΣ:

Μη στεναχωριέσαι! Δεν ήθελα να σε κάνω να κλάψεις! Μάλλον δεν πρέπει να σας φερόμαστε τόσο σκληρά! Και εμένα δε θα μου άρεσε να μου το κάνουν!

ΧΑΛΙΑ:

Μην ανησυχείς... το έχω συνηθίσει πλέον!(**Παράπονο**)

ΝΙΚΟΛΑΣ:

Έχω μια ιδέα!

ΧΑΛΙΑ:

Τι ιδέα;

ΝΙΚΟΛΑΣ:

Θα ήθελες να γίνουμε φίλοι;

ΧΑΛΙΑ:

Τι ;! Δε μου ζήτησαν ποτέ να γίνουμε φίλοι εδώ! Και οι παλιές μου παρέες όλες χάθηκαν! Δεν έχω φίλους πια!

ΝΙΚΟΛΑΣ:

Να... θα μιλάμε, θα παίζουμε... Θα κάνουμε και σκανταλιές!

ΧΑΛΙΑ:

Δεν ξέρω! (**Σκεπτικός**) Ακούγεται να έχει πλάκα!

(**Χτυπά το κουδούνι του διαλείμματος και βγαίνουν στο προαύλιο και άλλα παιδιά**).

ΕΝΑΣ ΜΑΘΗΤΗΣ:

Ε, παιδιά, δείτε!(Φωνάζει).Ο Νικόλας κάνει παρέα με ένα προσφυγάκι!(Γελάει κοροϊδευτικά).

(Μαζί γελάνε και κάποια άλλα παιδιά)

ΧΑΛΙΛ:

Νικόλα, άσε καλύτερα... μάλλον πρέπει να φύγω! Μόνο προβλήματα προκαλούμε εμείς οι ξένοι!(Απογοητευμένα)

ΝΙΚΟΛΑΣ:

Στάσου, Χαλίλ!(Φωνάζει)

(Ο Νικόλας στρέφεται στα άλλα παιδιά).

ΝΙΚΟΛΑΣ:

Ο Χαλίλ είναι φίλος μου και όποιος δεν τον θέλει δε θέλει ούτε και εμένα! Καιρός να σταματήσουμε να διώχνουμε αυτούς τους ανθρώπους μόνο και μόνο επειδή είναι διαφορετικοί! Εσείς που τον κοροϊδεύετε καλύτεροι είστε;! (Φωνάζει)

ΧΑΛΙΛ:

«Σε ευχαριστώ», Νικόλα! Ποτέ κανείς δε με υπερασπίστηκε έτσι!(Συγκινημένος)

ΝΙΚΟΛΑΣ:

Εγώ... συγγνώμη που σε έκρινα χωρίς να σε ξέρω, Χαλίλ! Και δε χρειάζεται να λες ευχαριστώ. Γι' αυτό είναι οι φίλοι...

(Τα δύο παιδιά στρέφονται στο κοινό και μιλάνε ταυτόχρονα).

...Και ενώ η αγάπη τα γιατρεύει όλα, εμείς προτιμάμε να κρίνουμε τα εξώφυλλα των ανθρώπων και όχι το ένδυμα της ψυχής τους, προκειμένου να καλύψουμε τα δικά μας σφάλματα! Εξάλλου ο καθένας μπορεί να βρεθεί στη θέση του Χαλίλ...

ΤΕΛΟΣ